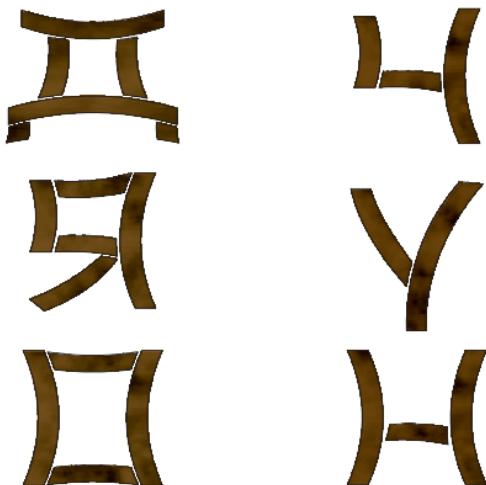

ВОЛОДИМИР ДЯЧУН

ВОЛОДИМИР ДЯЧУН

ЗБІРКА
СУВОЇВ

ТЕРНОПІЛЬ
2015

УДК 821.161.2
ББК 84(4 УКР)6-5
Д 99

Автор дозволяє собі
нечувану розкіш —
перебути якийсь час (можливо — еру!)
отаким собі китайцем
із «яшмовим смутком» у серці
десь у галицькому закутку,
ба, в галицькому котлі перемішаної
крові,
аби вжитись у нього аж так,
що ти, читачу,
інколи,
десь у глибинах душі,
загаєєшся : а чи ж
містифікація це?

ISBN 978-966-10-4189-8

© Володимир Дячун, 2015
© Богдан, 2015

人生少师校天子活渡恒
男天减教学春孩生过永

НАПОЧАТКУ

人代阳
诗时阴

天門中斷楚江開碧水東流至北迴兩岸青山相對出孤帆一片日邊來李白望天門山空以張僧繇沒骨畫

ЯШМОВИЙ СМУТОК ГАЛИЦЬКОГО КИТАЙЦЯ...

Чи доводилося тобі, шановний читачу, здібати коли-небудь на вулицях рідного міста справжнісінського китайця, до безтями закоханого

в Галичину та її гармонійну (немов китайська мова) говірку? Ні? Отож, знай, такий китаєць насправді існує. Звати його, звичайно, теж цілком по-китайськи — Дяо Чун.

Ось тільки із зовнішністю є проблеми. Через неймовірно благотворний вплив місцевого клімату вона з часом набула

виразних середньоєвропейських рис.

І якби тобі конче захотілося відшукати Дяо Чуна серед натовпу, твоя спроба обов'язково зазнає краху.

Але то не біда. Ти ж все одно не тямеш по-китайськи. Чого не скажеш про місцевого поета Володимира Дячуна, котрий спромігся не лише осiąгнути тонкощі азійської фонології, а й прекрасно порозумітися з Дяо Чуном в контексті, так би мовити, духовному (і — душевному). Тільки цим я можу пояснити довершеність його перекладів із китайського доробку свого колеги...

道
7
春

Віталій Гайда

1996-й рік
кінця 2-го тисячоліття
травень

ДЯО ЧУН

Поет епохи Дань
(кін. II тис. н. е. — поч. III тис. н. е.,
точніше, ненашої ери).

Тексти
у вигляді т.зв. сувоїв
або, звичайно ж, Су Воїв
випадково знайдені
(отже, про певну послідовність
в нумерації годі й говорити)
і з немалими труднощами
перекладені Ве Де з китайської.

За
достовірність подій,
структуру тексту,
а
також
за розділові знаки,
люди,
які зважаться (а, можливо, уже й зважились!)
іх опублікувати,
ніякої відповіданості
не нестимуть.

Але
слід додати доречне зауваження
рідного поета Іл Лі,
що
«... саме час згадати
про паралелізми
як структуру
української та китайської
народної пісні»
(зауваження поета, трохи розлогіше,
подано після останнього Су Вою
у вигляді витягу з редакційної статті
«Лі Бо»
часопису «Основа», №6, 1996 р.).

道
8
春

人生少师校天子活渡恒
男天减教学春孩生过永

ПЕРШИЙ

人代阳
诗时阴

天門中斷楚江開碧水東流至北迴兩岸青山相對出孤帆一片日邊來李白望天門山空以張僧繇沒骨畫

船石橋邊何處去
還故人林處更聞生說
神仙
清初太學生
可長圖

ПЕРШИЙ ДОВГИЙ СУВІЙ

I

Проходячи повз Білий Імператорський Дім,

*Дяо зрозумів, що небезично
наблизатися до нього, хоч і пройшло
з початку століття
ще надто мало часу*

*Із в'яза жовтий лист летить додолу,
згоряє на льоту, від вікон відсахнувшись —
невже такі отруйні трупні
випари із цього Дому?!*

*Хоч думалось: це соти трутнів,
холодних піхв, безсилих прутнів.*

ІМПЕРАТОРСЬКИЙ — буває, що інколи
у ньому, у Домі, розміщується й адміністрація
правителя.

II

*Проходячи повз те саме дали, зрозумів Чунь,
що з початку тисячоліття пройшло
ще менше, але, тим не менше,
відвернув голову й вирішив було піти.
«А, власне, хто знає, що там у них діється...» —
роздумував Дяо*

на місці дуба дуб
вгризається й мовчить
на місці брата брат
всідається і вчить
що той не так у
Піднебесній цій стирчить
що той не так не в лад
із усіма нявчить

道

11

春

вривається у дух сусіда
provінційний Сінь і:
не так вдихаєш й дишеш
ти о сучий сину
не так пливеш серед
розгойданих суцвіть
не ту тримаєш у руках
химерну волосінь

впивається у душу
можновладний гніт
шикуйтесь в ряд
ану зирніть ану дихніть
пархатих з хат
оцих залишіть тих гоніть
і розпливається епоха
Дань в епоху Хіть

道

12

春

о західне русяве сонце
над Янцзи гірчить
невже ж так Дух наш
непомічено промчить
і зарубцюється у вічний
карб-тромб чи
нарешті визволиться
з тьми цупкої чи...

(*i тут Дао помітив, як від стін
Білого Дому відділилась сторожа —
отже, випадало якось
непомітно розчинитись*)

ПАРХАТИЙ — галицька назва інородців, що
населяли у той час Китай.

